

i den Grad i Stand til at gøre Vanskeligheder og lægge Hindringer i Vejen for en sund forretningsmæssig Administration, som just Embedsmændene i den røde Bygning. Samtidig ere de af alle Embedsmænd de mest ansvarløse. Publikums Kritik retter sig mod dem, som det kommer i Berøring med. Det er dem, som med større eller mindre Ret, maaske ogsaa ganske uden nogen Ret, blive angrebne. Men Embedsmændene i den røde Bygning kendes knap nok, de ere anonyme. Alle andre have nogen over sig, men de have ingen anden over sig end selve Ministeren, Ministeren, der atter maa støtte sig til deres Raad og Vejledning. Og saa endelig, over det hele, staar den meget ærede Minister. Det er paa ham tilsidst, at hele Ansaret falder; men det falder ikke med nogen knusende Vægt. Der er ingen, der tager dette Ansvar saa overordentlig højtideligt. Der er ingen, der venter, at Ministeren skal være særlig sagkyndig paa Jærnbaneadministrationens Omraade saa lidt som paa noget andet. Man kan end ikke altid forudsætte, at Ministeren er i Besiddelse af jævn forretningsmæssig Duelighed. Den Mulighed er end ikke udelukket, at Ministerpladsen kan komme til at beklædes af en Mand, der blot ved tilfældige Omstændigheder, i Mangel af nogen andens Havelse, er bleven sat paa den. Jeg behøver naturligvis ikke at sige, at den nuværende højtærede Minister afgiver et glimrende Eksempel paa det modsatte. Hvor vi skulle se hen, vide vi ikke, for at vore Ønsker om at raade Bod paa Manglerne kunne føre til et praktisk nyttigt Resultat. Man har da i Landstinget grebet den Udvej, som man altid griber til her i Landet som det sidste Halmstraa — det er maaske for Resten ogsaa Tilfældet i andre Lande — nemlig at nedsætte en Kommission. Den kan vel nok bruge to Aar til at sidde og snakke, og saa længe have vi andre jo Fred. Men om der kan komme synderligt Udbytte ud deraf, det staar for mig som meget tvivlsomt. Kommissionen skal bestaa af 18 Medlemmer, 4, deriblandt Formanden, skulle udnævnes af Ministeren, altsaa af Administrationen selv. Denne Kommission, der først og fremmest skal have til Opgave at undersøge Administrationens Forhold og bringe paa det rene, hvorvidt der her er noget at rette, den skal ledes af en af Ministeren udnævnt Mand, og 3 andre ligeledes af Ministeren udnævnte skulle gives ham til Bistand. De øvrige 14 skulle vælges efter Forholdstallet med Halvdelen af hvert af Tingene.

Mig forekommer det, at en slig Kommission allerede efter sin Sammensætning ikke stiller store Resultater i Udsigt. Naar man overhovedet vil gaa denne Vej, synes der mig at være større Rimelighed i at nedsætte en Kommission af udelukkende parlamentarisk Karakter. Den kunde da f. Eks. bestaa af lige mange Medlemmer fra hvert af Tingene og være udrustet gennem Lovbestemmelser med fornøden Myndighed til at indkalde og fordre Erklæring fra enhver Embedsmand, som den maatte finde det ønskeligt at forhøre. En Opgave som den her foreliggende er i særlig Grad netop af dem, som det utvivlsomt har været Grundlovens Tanke kunde blive Genstand for parlamentarisk Kommissionsundersøgelse, en Ret, som jo i øvrigt tilkommer hvert af Tingene for sig, men som aldrig har faaet praktisk Betydning. Vi glide, hver Gang der er Tale om slige Undersøgelser, over til disse blandede Kommissioner, som meget ofte berede os større Vanskelighed, end de gøre os Fornøjelse. Jeg for mit Vedkommende ser med overmaade ringe Forventning hen til Resultatet af det Arbejde, som man her foreslaar at sætte i Gang. Jeg skal imidlertid ikke udtale mig med nogen Bestemthed mod, at det sker. Jeg tør antage, at hvis vi ikke faa synderlig Glæde deraf, faa vi forhaabentlig heller ikke saa stor Sorg deraf, at det bliver afgørende for vort Helbred i Fremtiden. Dog mener jeg, at det Udvalg, som jeg antager bliver nedsat, hensigtsmæssig bør tage ogsaa den Sag under Overvejelse, om Kommissionen, hvis den skal kunne ventes at gøre nogen Nytte, da ikke bør have en noget anden Sammensætning end den foreslaaede.

Med disse Bemærkninger skal jeg i øvrigt indskrænke mig til at anbefale, at Lovforslaget gaar sin regelmæssige Gang videre.

Neergaard: Ja heller ikke jeg finder Anledning til at komme dybt ind paa Enkelthederne i det foreliggende Forslag. Det har en fuldkommen midlertidig Karakter, og Princippet i Forslaget, som det her foreligger, er at gøre de færrest mulige Forandringer med Hensyn til det organisatoriske. Det tør vel siges, at den eneste væsentligere Forandring, som dette Lovforslag bringer, er den Lønningsforbedring og den Forbedring i Pensionsvilkaarene, som de lavere lønnede Funktionærer faa. Herom antager jeg, at der i Princippet er Enighed i dette Ting ligesom i det andet. Om end den Merudgift, som der her er